

**ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ Κ. Π.
Σ. ΔΕΛΤΑ: "ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΟΥ ΒΟΥΛ-
ΓΑΡΟΚΤΟΝΟΥ,"— ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΕ-
ΦΑΛΑΙΟ: "NEMESH," 卷卷卷卷卷卷**

Ἡ μεγάλη, αὐτὴ μάχη τοῦ καλοκαιριοῦ τοῦ 1017, ποὺ κατὰστρεψε τὸ στρατὸ τοῦ Βλαδισλάβ, τελείωσε καὶ τὸ μακρὸ βουλγάρικο πόλεμο, ποὺ εἶχε ἀρχίσει στὰ 986 καὶ βάρσταξε τριάντα δυὸ χρόνια.

Ἵστερα ἀπὸ τὴν τρανὴ του νίκη ὁ Βασίλειος πῆγε στὰ Βοδενά, καὶ ὡς τὸ τέλος τοῦ χρόνου κατὰ-γινε νὰ διοικήσει καὶ νὰ διοργανώσει στρατιωτικὰ τίς νέες του κατακτήσεις· ὕστερα πῆγε στὴν Κων-σταντινούπολη ὅπου λαὸς καὶ ἀρχεὺς τὸν ἐδέχθη-καν μὲ μεγάλες τελετὲς τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1018.

Ἐκεῖ ἔμαθε σὲ λίγο πὼς ὁ ἀδάμαστος Βλαδισλάβ ἔχει μόνον δὲν εἶχε χάσει τὸ θάρρος του, ἀλλὰ καὶ κατάρθωσε νὰ μαζέψει πάλι στρατὸ καὶ νὰ πολιορ-κήσει τὸ Δυρράχιο.

Λίγο ὅμως βάρσταξε ἡ στάση αὐτὴ, ἡ τύχη εἶχε παρατήσει πὰς τὸ γενναῖο μὰ καὶ δόλιο βολιά. Μόλις ἀρχισε ἡ πολιορκία τοῦ Δυρράχιου, κάποιοι στρα-τιῶτες Βούλγαρος, ἴσως ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀφωσιωμέ-νους στὸ κόμμα τοῦ Ῥωμανοῦ, μαχαίρωσε τὸ Βλα-δισλάβ, ἐκδικιώντας ἔτσι τὴ δολοφονία τοῦ δυστυχι-σμένου γιοῦ τοῦ Σαμουήλ.

Σὰν τὸ ἔμαθε ὁ Βασίλειος μάζεψε πάλι τὸ στρα-τὸ του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴ Μακεδονία, κρίνοντας σω-στὰ πὼς ὁ θάνατος αὐτοῦ θὰ ἀπέλπιζε καὶ τοὺς τε-λευταίους ἐπαναστάτες καὶ πὼς ἡ ὄρα ἦταν κατάλ-ληλη νὰ εἰρηνεύσει πὰς τὸν τόπο.

Καὶ ἀλήθεια, σὲ ἕλον τὸ δρόμο οὔτε μιὰ φορὰ δὲ χρειάστηκε νὰ κτυπηθεῖ ὁ στρατὸς του μὲ τοὺς Βουλγάρους· ἀπὸ παντοῦ ἔφθαναν ἀρχοντες καὶ φρού-ραρχοὶ καὶ προσκυνοῦσαν καὶ παράδιαν, χώρες καὶ φρούρια. Τέλος ἦλθε καὶ ἡ ἀνδρεία καὶ ἀλύγιστος Κρακράς μὲ τὰ κλειδιά τῶν τριάντα τελευταίων κά-στρων, καὶ προσκύνησε καὶ αὐτός.

Ὁ Βασίλειος, ποὺ ἦταν ἔχει μόνον μεγάλος στρα-τηγὸς ἀλλὰ καὶ λαμπρὸς πολιτικός, ἔδωκε αὐτοῦς τοὺς δέχθηκε μὲ τιμὲς καὶ τοὺς ἔδωσε ἀξιώματα καὶ με-γαλεῖα ἀνάλογα μὲ τὴ θέση καὶ τὴν ἀξία τοῦ κα-θενός.

Ἐτσι ἔφθασε στὴν Ἀχρίδα ὅπου ἦλθε καὶ πα-ραδόθηκε ἡ χήρα τοῦ Ἰωάννη Βλαδισλάβ μὲ πλῆθος πριγκιπόπουλα, ὄρφανὰ τῶν δυὸ τελευταίων Τσάρων.

Δυὸ μόνον βολιάδες ἔλειπαν ἀκόμα ὁ Νικουλι-τσὰς καὶ ὁ Ἰβάτζης.

Εἶχαν πάρει καὶ οἱ δυὸ τὰ βουγά, ἀποφασισμέ-νοι νὰ μὴν ὑποταχθοῦν. Ὁ Ἰβάτζης ὅμως, ποὺ ἦταν

ἀπὸ μεγάλη ἀρχοντικὴ οἰκογένεια, ἔβαλε μὲ τὸν νοῦ του νὰ μαζέψει γύρω του στρατὸ, καὶ ἔχει μόνον νὰ ξαναξυπνήσει τὴν ἐπανάσταση, ἀλλὰ καὶ νὰ γίνε αὐτὸς Τσάρος τῆς Βουλγαρίας.

Στὴν πλαγιὰ τοῦ Βροχωτοῦ, βουνοῦ ἀπόκρημνου, βρισκουνταν τότε ἕνα κτήμα τῶν Τσάρων, ἡ Πρόνι-στα(*). Ἦταν σὲ μέρος ὠραιότατο καὶ κατάφυτο, καὶ συνάμα φυσικὰ προστατευμένο ἀπὸ μιὰ στενὴ κλει-σοῦρα ὅπου περνοῦσε ὁ μόνος δρόμος ποὺ ἀνέβαινε στὸ κτήμα, καὶ ὅπου λίγοι ἀντρες ἀρκοῦσαν νὰ στα-ματήσουν στρατὸν δλόκληρο.

Ἐκεῖ εἶχε ἀποτραβηθεῖ ὁ Ἰβάτζης μὲ μερικὸς τολμηροὺς συντρόφους, καὶ λίγο λίγο εἶχε κατορθώ-σει νὰ μαζέψει γύρω του ἀρκετὸ στρατὸ ὥστε νὰ μὴ φοβᾶται τὴν ἐπίθεση τοῦ Ἀυτοκράτορα.

Μόλις τὸ ἔμαθε ὁ Βασίλειος ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀχρί-δα ὅπου ἄφησε στρατηγὸν τὸν Εὐστάθιο Δαφνομήλη, καὶ πῆγε στὴ Διάβολη γιὰ νὰ βρισκεται πὺς κοντὰ στὴν ἀπόρθητη φωλιά τῆς ἐπανάστασης. Μὲ ἔλη του τὴ στενοχώρια καὶ τὸ θυμὸ, ἔγραψε τοῦ Ἰβάτζη ἕνα γράμμα ὅπου τοῦ ἀπέδειχνε πόσο τρελὴ ἦταν πὰς ἡ ἀντίσταση, καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀποφύγει καινού-ριες αἱματοχυσίες, τοῦ πρότεινε νὰ ὑποταχθεῖ, δίνον-τάς του τὴν ὑπόσχεση πὼς θὰ τὸν δεχθεῖ καὶ αὐτὸν μὲ τιμὲς καὶ δόξες ὅπως τοὺς ἄλλους γενναίους βο-λιάδες.

Ὁ πονηρὸς Βούλγαρος, γιὰ νὰ κερδίσει καιρὸ, ἀποκρίθηκε μὲ κολακείες κ' εὐγένειες καὶ μισὲς ὑπο-σχέσεις, χωρὶς ὅμως νὰ δεθεῖ μὲ τελειωτικὴ ἀπάντη-ση, καὶ στὸ μεταξὺ, κρυφὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐτοιμά-ζεται γιὰ τὴν ἐπανάσταση. Ὁ Βασίλειος τὸ ἤξευρε καὶ φουρκίζονταν καὶ ἀδημονοῦσε· μὰ ἡ θυμὸς του πῆ-γαινε χαμένος, γιὰτι σ' ἐκεῖνα τὰ κορφοβούνια στρα-τὸς δὲν μποροῦσε ν' ἀνέξει.

Ἦταν παραμονὲς τοῦ Λεκαπενταύγουστου.

Στὸ παλάτι του μέσα τῆς Ἀχρίδας, ὁ Εὐστάθιος Δαφνομήλης πῆγαινε κ' ἔρχονταν ἀπάνω κάτω νευρικὰ στὸ δωμάτιό του. Κάθε λίγο σταματοῦσε στὸ τραπέζι του, ἔπαιρνε ἕνα ἀνοιγμένο γράμμα,

* Δὲν μπόρεσα νὰ ἐξακριβώσω μὲ βεβαιότητα ποὺ βρισκουνταν ὁ Βροχωτὸς καὶ ἡ Πρόνιστα, τὸ βασιλικὸ κτήμα τῶν Τσάρων. Νότια ὅμως τῆς λίμνης Πρέσπας, στὸ βουνὸ ὅπου βρίσκεται τὸ χωριὸ Βέτζα, ἀπάνω ἀπὸ τὴν κοιλάδα τοῦ Ντεβὸλ, 8 1 2 ὥρες μακριὰ ἀπὸ τὴν Κα-στοριά καὶ 3 ὥρες ἀπὸ τὴν Κορυτσά, βρίσκεται ἕνα μικρὸ τσιφλίκι ποὺ λέγεται σήμερα Πρόνιστα· τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι μαγευτικὸ, βρίσκεται σὲ ἀπόκρημνο βουνό, καὶ δὲν ἔχει παρὰ ἕνα δρόμο ποὺ ἀνεβαίνει ἀπὸ στενὸ. Ἡ περι-γραφή αὐτὴ ἀνταποκρίνεται πιστὰ στὴν περιγραφή τοῦ κτήματος τῶν Τσάρων ποὺ μὰς ἀφῆσαν οἱ χρονογράφοι. Ὅπως δὲν εἶναι ἀπίθανο ἡ σημερινὴ Πρόνιστα νὰ εἶναι ἡ βουλγάρικη Πρόνιστα τοῦ Ἰ' αἰῶνα.

τὸ ξαναδιάβαζε, καὶ πάλι τὸ ἔρριχνε στὸ τραπέζι καὶ ξανάρχιζε τὸν ἀνήσυχο περίπατό του. Κάπου κάπου πήγαινε στὴν πόρτα, ἔρριχνε μιὰ ματιὰ στὸ διάδρομο, καὶ πάλι μὲ σουφρωμένα φρύδια γύριζε στὸ τραπέζι του, ξαναχώνουνταν στὴ μελέτη τῆς περγαμνῆς, καὶ πάλι τὴν ἀφηνε καὶ ξανάρχιζε νὰ πηγαινοέρχεται, καὶ ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, τόσο πιδ νευρικός γίνονταν.

Τέλος ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀπ' ἔξω κ' ἓνας ἀντρας μπήκε.

Ὁ Δαφνομήλης ἔδρανε μιὰ φωνὴ ἀνακούφισης καὶ ἀπλωσε τὰ δυὸ του χέρια.

— «Ἐπί τέλους!» φώναξε. «Ἐλεγα πὼς ἔπαθε τίποτα, Νικήτα, καὶ ἄργησες τόσο!»

Ὁ Νικήτας πήρε τὸ χέρι τοῦ στρατηγοῦ καὶ τὸ φίλησε μὲ σεβασμό.

— «Ἄργησα, Εὐστάθιε Δαφνομήλη, γιατί ἤθελα νὰ σοῦ φέρω τίς πληροφορίες πού μοῦ ζήτησες», εἶπε.

— «Ἐμαθες τίποτε; Λέγε γρήγορα!» ἀναφώνησε ὁ στρατηγὸς παίρνοντας ἀπὸ τὸ τραπέζι τὴν ἀπλωμένη περγαμνὴν: «Οἱ δικές μου εἰδήσεις εἶναι πὼς ὁ καταραμένος αὐτὸς Ἰδάτζης μᾶς παίζει μὲ τὰ λόγια του, καὶ μὲ ψευτοὑποσχέσεις γυρεύει νὰ πωλήσει τὸν Αὐτοκράτορα. Ξέρεις ὅμως ποιὰ εἶναι ἡ πικρὴ ἀλήθεια.

— «Ξέρω,» ἀποκρίθηκε ὁ Νικήτας. «Ἡ φάρα του ὀλόκληρη βρίσκεται μαζεμένη στὴν Πρόνιστα, ἐπίσης καὶ πλῆθος βουνίσιοι πού τοῦ ἔμειναν πιστοί. Τοὺς κάλεσε ἔλους, τάχα πὼς θὰ ἐορτάσει τὴν Κοίμηση τῆς Παναγίας, μὰ στ' ἀληθινὰ τὸ παλάτι του εἶναι ἐστία καινούριας ἐπανάστασης.»

— «Καὶ ὁ Αὐτοκράτορας τὸ ξέρει;

— «Τὸ ξέρει, καὶ τρώγεται καὶ ὀργίζεται, μὰ τί νὰ κάνει; Στρατὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἀνέβει ἐκεῖ πάνω στὸ ἀετοβούνι τοῦ Βουλγάρου.»

— «Στρατὸς, ὄχι βέβαια,» ἀναφώνησε ὁ Δαφνομήλης, «ἔνας ὅμως μπορεῖ. Καὶ θὰ πάγω ἐγώ.»

Τὰ μάτια τοῦ Νικήτα ἔλαμψαν.

— «Τὸ ἤξερα,» εἶπε, «καὶ γι' αὐτὸ ἦλθα. Μὰ δὲ θὰ πᾶς μόνος σου, Εὐστάθιε Δαφνομήλη. Θὰ πάρεις καὶ δυὸ συντρόφους, καὶ ἡ θὰ νικήσουμε μαζί σου, ἡ θὰ πέσομε καὶ οἱ τρεῖς.»

Ὁ Δαφνομήλης χαμογέλασε.

— «Ἐσὺ, καλὰ, πιστέ μου Νικήτα,» εἶπε, «ἔλα, θὰ σ' ἔχω ἀνάγκη. Μὰ ποῖς εἶναι ὁ ἄλλος πού θὰ παραδεχθεῖ ποτὲ νὰ ριχθεῖ σὲ τέτοιο θάνατο;»

— «Ὁ Ἰγερινός.»

— «Ὁ Μιχαήλ;» Μὲ ἀπορία κύταξε ὁ στρατηγὸς τὸν πιστό του κατασκοπο.

— «Ναί, στρατηγέ· ἦλθε μαζί μου. Εἶχα μισο-

μαντέψει τὸ σκοπὸ σου ἀπὸ τὸ γράμμα σου, καὶ τοῦ τὸν εἶπα.»

— «Καὶ θὰ δεχθεῖ νὰ ἔλθει;

— «Θὰ σὲ παρακαλέσει.»

— «Καὶ ἡ ἀρραβωνιαστικὴ του;»

Ὁ Νικήτας στέναξε.

— «Ἡ κακομοίρα!» μουρμούρισε.

— «Τί τρέχει; Τὰ χάλασαν;»

— «Τί, τὸν ἀρραβῶνα; Ὅχι, δὲν τὸν ἐχάλασαν, οὔτε θὰ τὸν χαλάσουν.»

— «Λοιπὸν;»

— «Τί τὰ θέλεις, στρατηγέ,» στέναξε πάλι ὁ Νικήτας, «τέτοιος ἀρραβῶνας χειρότερος εἶναι καὶ ἀπὸ θάνατο.»

— «Δὲν ξέχασε ἡ κόρη τὸν ἄλλο;» ρώτησε ὁ Δαφνομήλης χαμηλώνοντας τὴ φωνή του.

— «Ὅχι, οὔτε θὰ τὸν ξεχάσει ποτέ.»

— «Μὰ λοιπὸν γιατί ἀρραβωνιάστηκαν;»

— «Γιατὶ τοὺς τὸ ἀφησε παραγγελιὰ πρὶν πεθάνει... ὁ ἄλλος.»

— «Ὁ Κρηνίτης;»

— «Ναί. Πρὶν φύγει ἐκεῖνην πῆ μέρα, ἔβαλε τὸν Ἰγερινὸ νὰ ὀρκιστεῖ μαζί του πὼς ὅποιος ἀπὸ τοὺς δυὸ γυρίσει ζωντανὸς θὰ ἔπαιρνε τὴν Ἀλεξία Ἀργυρῆ, καὶ συνάμα ἔγραψε τῆς Ἀλεξίας πὼς τῆς ἀφηνε παραγγελιὰ νὰ πάρει τὸ φίλο του. Καὶ ἀπὸ κεῖ πού ἤθελε ἡ κόρη νὰ κλειστεῖ σὲ μοναστήρι, ἄλλαξε γνώμη· δὲ θέλει, λέγει, νὰ παρακούσει τὸν πεθαμένο, καὶ στὸ λείψανό του ὀρκίστηκε νὰ κάνει τὸ θέλημά του. Μὲ βαρεὶὰ καρδιὰ τοὺς ἀρραβώνιασε λοιπὸν ὁ Αὐτοκράτορας, μὰ ἦταν ἀληθινὰ κηδεῖα ἐκεῖνος ὁ ἀρραβῶνας! Καὶ ἀπὸ τότε χωρίστηκαν, καὶ δὲν τὴν ξαναεἶδε ὁ Ἰγερινός.»

— «Πῶς αὐτό;»

— «Ἐκεῖνη πήγε στὴ Θεσσαλονίκη ὅπου μένει μὲ τὴν ἀδελφή του κ' ἐκεῖνος κυνηγᾷ τὸν Ἰδάτζη.»

— «Καὶ εἶναι τώρα ἐδῶ;»

— «Ναί, στρατηγέ.»

— «Πές του νὰ ἔλθει.»

Καθὼς μπήκε ὁ Μιχαήλ στὴν κάμαρα, ὁ Δαφνομήλης σηκώθηκε νὰ τὸν καλωσορίσει, μὰ κοντοστάθηκε σαστισμένος.

Ὁ Μιχαήλ ἦταν σχεδὸν γέρος.

Τὸ ἀναίματο ἰσχνὸ του πρόσωπο, ἀσάλευτο καὶ ἀγέλαστο, ἦταν σὰ μαρμαρωμένο, σὰν ἄψυχο μόνο στα βουλιαγμένα του κοιλώματα, σκοτεινὰ καὶ ἡσκιωμένα, τὰ μάτια του, φύλαγαν ἀκόμα μιὰ σπιθαμὴ ζωῆς. Τὸ ἀργὸ του περπάτημα, οἱ κυρτοὶ του ὄμοι, τὰ ψαρά του μαλλιά, κάτασπρα στὰ μηνίγγια, τὸν ἔκαμναν ἀγνώριστο.

Ὁ Δαφνομήλης, κάπως συγκινημένος, θέλησε νὰ κρῦψει τὴν ἐντύπωσή του.

— «Κάθισε, νά ξεκουραστείς,» τοῦ εἶπε μὲ συμπάθεια, «φαίνεσαι κουρασμένος· ἀργότερα μιλοῦμε.»

— «Δὲν εἶμαι κουρασμένος,» εἶπε ὁ Μιχαήλ μὲ ἀτόνη ἤσυχη φωνή, «καὶ ἴσως εἶναι καλύτερο νὰ μὴ χάνωμε καιρό, Εὐστάθιε Δαφνομήλη.»

— «Τί ἐννοεῖς;»

— «Πῶς ἂν ἔχεις καμιά ἐλπίδα νὰ ἐκτιλέσεις τὸ σχέδιό σου, τώρα εἶναι περίσταση, στήν ἐρορτή μέσα.»

— «Ξέρεις λοιπὸν τὸ σχέδιό μου;» ρώτησε ὁ Δαφνομήλης.

— «Ξέρω πὼς εἶσαι ἀξίος νὰ πᾶς νὰ μαχαιρώσεις τὸν Ἰδάτζη στὸ παλάτι του μέσα.»

— «Ναί... μὰ τὸ σχέδιό μου εἶναι λίγο διαφορετικό, ὁ Δῦγουστος τὸν θέλει ζωντανό,» εἶπε ὁ Δαφνομήλης· καὶ γυρνώντας στὸ Νικήτα: «Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἔμως πρέπει νὰ γνωρίζομε τὰ μέρη ἐκεῖνα,» εἶπε, «πῆγες ποτέ;»

— «Ὅχι,» εἶπε ὁ Νικήτας, «μὰ πῆγε ὁ Μιχαήλ.»

Ὁ Δαφνομήλης ἀναπήδησε.

— «Ἐσύ;» ἀναφώνησε.

— «Ἐρχομαι ἀπὸ κει,» ἀποκρίθηκε ὁ Μιχαήλ.

— «Πῆγες νὰ κατασκοπεύσεις;»

Μίσος ἔντονο ζωντάνεψε τὸ ἄψυχο πρόσωπο τοῦ νέου.

— «Ὅχι,» εἶπε, «πῆγα νὰ τὸν σκοτώσω.»

— «Τί;»

Ἡ φλόγα ποῦ ἀναψε μιὰ στιγμή τὸ πρόσωπό του, ἔσθθη πάλι, καὶ μὲ τὴν ἀτόνη φωνή ποῦ τοῦ ἦταν πιὰ σὰ φυσική, πρόσθεσε:

— «Δὲν τὸν ἐπέτυχα· ἦταν πάντα περιτριγυρισμένος, καὶ ξένους δὲ δέχεται.»

Ὁ Δαφνομήλης ἔμεινε μιὰ στιγμή συλλογισμένος· ὕστερα εἶπε μὲ ἀπόφαση:

— «Ἐμένα θὰ μὲ δεχθεῖ.»

— «Ἰσως,» εἶπε ὁ Μιχαήλ, «ἂν πεῖς τ' ὄνομά σου.»

— «Καὶ θὰ ἔλθεις μαζί μου;»

— «Θὰ ἔλθω, Εὐστάθιε Δαφνομήλη, μὰ τὴν καρδιά του θὰ τοῦ τὴν πάρω ἐγώ.»

— «Θὰ κάνης ὅ,τι σοῦ πῶ, Μιχαήλ.»

— «Δὲν ξέρω.»

— «Θὰ κάνεις ὅ,τι σοῦ πῶ;»

Ὁ Μιχαήλ δὲν ἀποκρίθηκε. Μὲ σφιγμένα χεῖλια κύταξε τὴ λίμνη ποῦ ἀπλώνουνταν γυαλιστερὴ καὶ δλόφωτη κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— «Μιχαήλ, μιὰ μέρα μοῦ ζήτησες μιὰ χάρη,» εἶπε ὁ στρατηγὸς προφέροντας μιὰ μιὰ τίς λέξεις, «καὶ σοῦ τὴν ἔκανα... καὶ μοῦ εἶπες τότε πῶς ἂν ποτὲ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τυφλὴ ἀφοσίωση, νὰ ἔλθω σὲ

σένα... Ἦθελεις νὰ πᾶς σὲ κάποιο μοναστήρι ὅπου βρίσκουνταν πληγωμένος...»

Νευρικὸς σπασιμὸς σύσπασε τὸ στόμα τοῦ Μιχαήλ· σήκωσε τὸ χέρι του καὶ σταμάτησε τὸ στρατηγό.

— «Καλά,» εἶπε, «θὰ ἔλθω.»

— «Καὶ θὰ κάνεις ὅ,τι σοῦ πῶ;»

— «Θὰ κάνω ὅ,τι θέλεις.»

Ὁ Δαφνομήλης ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὄμο τοῦ νέου καὶ μὲ συγκίνηση εἶπε:

— «Ὅποιοι ἔλθει μαζί μου πρέπει ν' ἀποφασίσαι πῶς δὲ θὰ γυρίσει ζωντανός.»

— «Τὸ ξέρω.»

— «Σκέφθηκες τὴν Ἀλεξία;»

Ἀπότομα πῆρε ὁ Μιχαήλ τὸ χέρι τοῦ Δαφνομήλη καὶ τὸ ἔβγαλε ἀπὸ τὸν ὄμο του.

— «Ναί,» εἶπε, «τὴ σκέφθηκα.» Καὶ γύρισε νὰ φύγει.

— «Καὶ ἂν σκοτωθεῖς;» τοῦ εἶπε ὁ Δαφνομήλης.

Ὁ Μιχαήλ εἶχε φθάσει στήν πόρτα. Χωρὶς νὰ γυρίσει εἶπε:

— «Θὰ ἦταν καλὴ λύση...» Σήκωσε τὴν κουρτίνα, μὰ πρὶν βγεῖ ρώτησε πάλι. «Πότε φεύγομε;»

— «Ἀμέσως.»

— «Σὲ περιμένω ἔξω,» εἶπε ὁ Μιχαήλ. Καὶ ἔγρηκε.

(Στᾶλλο φύλλο τελώνει).

Η. Σ. ΔΕΛΤΑ

ΟΝΕΙΡΟ

Ἀπόψε πλάγιασα βαρὺς

Καὶ ἔυπνησα μὲ τὴν καρδιά χαρὰ γεμάτη.

Εἶδα πὼς γέννησα παιδί

καὶ τὸκανα ἀργάτη.

Νὰ μεγαλώσῃ τοῦ καιροῦ,

ἀγρόμματο τὰ κόπια μου νὰ σκίξῃ,

μὲ τὰ τραγούδια τοῦ γονιοῦ

τὴ λάσπη τοῦ φτυαριοῦ του νὰ σφουγγίξῃ...

Ν' ἀργίσῃ τὸ κορμί του ἢ δουλειά,

ἀπ' τὸν ἰδρὸ του ἢ γις νὰ ποισιῇ,

μὲ τὴ γυναῖκα του τὸ βράδι ἀγκαλιά,

νὰ κοιμηθῇ, νὰ μὴ σκεφθῇ...

Ἀπόψε πλάγιασα βαρὺς,

Καὶ ἔυπνησα μὲ τὴν καρδιά χαρὰ γεμάτη.

Εἶδα πὼς ἔκανα παιδί

ἀργάτη...

Πάτρα

ΑΝΤΩΝΗΣ ΔΕΚΟΠΟΥΛΟΣ